

Dnes jsme ušli 31,5 km a celkem mám za sebou 141 km.

Trasa: Od dolu Červená jáma, kolem Božidarského Špičáku do Božího Daru. Pak na Klínovec, Háj, Königsmühle, bývalou vápenku až do Kovářské.

Brzy ráno nás probouzí zpěv ptáků a první paprsky slunce. Vypadá to na další krásný den. Počasí je peckovné, slunce svítí, je teplo, není vedro, užíváme si to. Putujeme od Červené jámy do Božího Daru.

Cesta do Božího Daru je přenádherná. Krušné hory nás nepřestávají překvapovat svou krásou. Když jsem byla malá, učili jsme se v zeměpise, jak moc je toto pohoří zdevastované průmyslem, a jak vypadá zuboženě. Pamatuji si i ty hrůzostrašné fotky, které nám tehdy ukazovali. Máme s Markem radost, že už to není pravda. Zdejší příroda, lesy, rozsáhlé louky, květena, mokřad a Božidarské rašeliniště nás o tom znovu a znovu ujišťují.

V Božím Daru, kde dle Stezky Českem končí první etapa, obědváme. Marek, ofrklý jak nádražní vrabec, který se ničeho nebojí, nám u provozního hotelu vyprosí sprchu na pokoji, který ještě nestihli uklidit pro nově přijíždějící hosty. Teplá voda a mýdlo dělají divy. Cítíme se jako znovuzrození.

Po vynikajícím obědě a očistě pokračujeme v naší cestě. Začíná druhá etapa Severní stezky. Z Božího Daru zamíříme rovnou na Klínovec (1244 m n. m.) – nejvyšší horu Krušných hor. Stoupáme po sjezdovce a trochu u toho s tím plným břichem funíme. Lidí přibývá, už nejsme tak sami. Obdivuji místní květenu – nejvíce se mi líbí vlčí bob, kterého je tady víc než dost.

Posledních pět set metrů před vrcholem na mě začíná Marek divně pomrkvávat. Mrknu taky, i když nechápu, co tím chce říct. S každým dalším krokem na mě úkosem kouká a zubí se. Co ten chlap chce? Je na mě něco k smíchu? Mám mezi zuby jídlo? Nebo mám rozčuchané vlasy? Najednou mi to dojde. Začíná naše škádlení o vrcholové prvenství. Občas nás totiž popadne chuť závodit, kdo z nás dvou bude na vrcholu hory první. Popadá nás to zejména při prvním společném výstupu na daný vrchol. A na Klínovci jsme ještě nikdy nebyli, takže to Markovo pomrkvávání, byla výzva k závodu. Pochopím to, až když ten blázen začíná zrychlovat. Zrychlím taky. Marek opět přidá, já už skoro běžím. Chvilí se jen tak hecujeme, a pak už utíkáme oba dva, s těmi patnácti kily na zádech, magoři. Kolemjdoucí na nás koukají a nechápou, co se děje.

Běžíme, batohy se nám nebezpečně houpou na zádech, a já se řehtám jako blázen. Po vrcholu Klínovce pak zmateně pobíháme jako dva psi hledající ztracenou stopu, protože vrcholovou kótu nemůžeme najít. Pořád se smějeme. Nakonec jsme vrchol určili u rozcestníku, kam Marek dobíhá jako první. Je tedy vítězem dnešní vrcholovky, ale nutno podotknout, že to byl nerovný boj. Chtělo se mi čůrat a smála jsem se jako šílená. To nešlo vyhrát, ale příště ho porazím.

Samotný Klínovec mě ovšem zklamal. Hrůza. Polorozpadlé stavby, staveniště, okolí. Celkově nic moc. Tak si říkám, že zřejmě musíme cestou projít a navštívit i nehezká a smutná místa, abychom o to více ocenili ta krásná a příjemná. Jak jinak bychom odlišili hezké od ošklivého, milé od protivného, kdyby bylo všechno stejné, jednotvárné, krásné? Nepoznali bychom rozdíl. A tak děkuji i za nepěkný Klínovec, který mi pomůže vidět další krásu v naší republice.

V Loučné pod Klínovcem se posilníme dobrou palačinkou a kafičkem a necháme se Stezkou Českem dovést do zaniklé osady Königsmühle. Ta je na rozdíl od Klínovce velmi pěkná.

Loučná pod Klínovcem